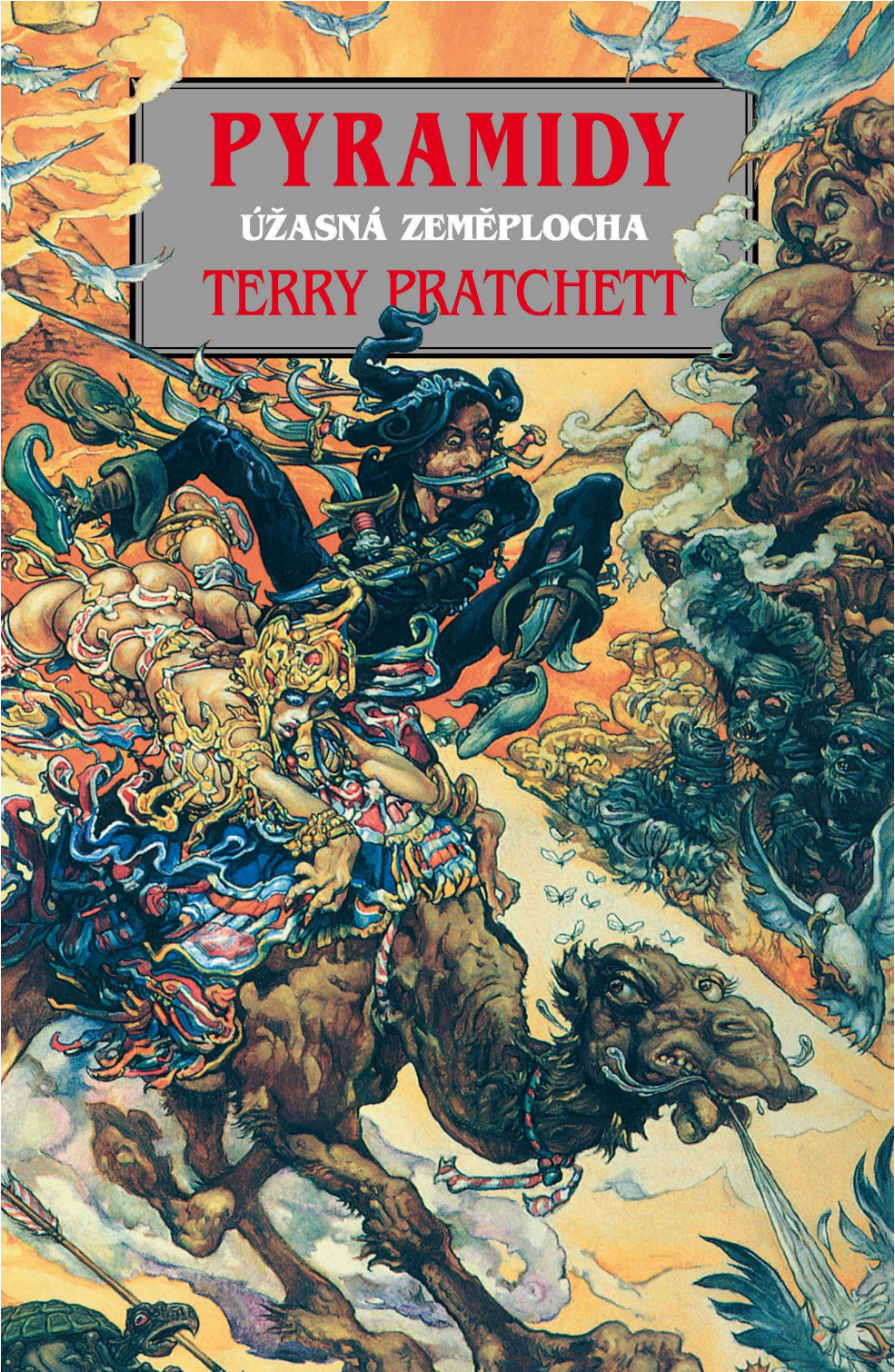

PYRAMIDY

ÚŽASNÁ ZEMĚPLOCHA

TERRY PRATCHETT

PYRAMIDY

Copyright © 1989 by Terry Pratchett
Translation © 1995 Jan Kariš
Cover art copyright © 1989 by Josh Kirby

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není
dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat
a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-510-6

KNIHA PRVNÍ

Kniha o cestě vpřed

Nic než hvězdy rozhozené temnotou, jako by Stvořitel rozbil přední sklo svého automobilu a nepovažoval za nutné zastavit a to lesklé svinstvo zamést.

Jsme v neviditelném proudu mezi galaxiemi, v mrazivých hlubinách vesmíru, které neobsahují nic než nějakou tu zbloudilou molekulu, pár zaběhlých komet a...

...ale pozor, teď se pohnul velký kruh temnoty, oko se snaží odhadnout jeho velikost, a hle, to, co se zdálo vzdáleným vesmírným nic, se náhle mění ve svět. Hvězdičky, které na něm září, jsou světly toho, co by se dalo milostivě nazvat civilizací.

Jak se tak onen svět líně pohupuje, poznáváme v něm Zeměplochu – plochou a kruhovou, nesenou vesmírem na hřbetech čtyř slonů, stojících na krunýři Velké A'Tuin, jediné želvy, která se kdy dostala do Hertzsprung-Russelova diagramu*, želvy patnáct tisíc kilometrů dlouhé, jejíž krunýř je poprášen ledovými zbytky komet, zbrzděn krátery po nárazech meteoritů a jejíž oči světélkují rozptýlenou zářivou energií. Nikdo neví, proč to tak je, ale asi za to může kvantum.

Ve světě na hřbetě takové želvy se může dít mnoho podivných věcí.

A už se také děje.

* Pozn. překl.: *Hertzsprung-Russelův diagram – grafické znázornění závislosti absolutní hvězdné velikosti na spektrální třídě hvězd. Je třeba říci, že Velká A'Tuin byla pro oba badatele zpočátku doslova velkou neznámou.*

Ty hvězdy dole, to jsou táborové ohně daleko v poušti a světélka osamělých vesniček vysoko v horách porostlých hustými lesy. Městečka vypadají jako rozmazané mlhoviny, města jako obrovská souhvězdí a velké dvojměstí Ankh-Morpork například září jako několik galaxií, které se nedopatřením srazily.

Ale tady, daleko od velkých populačních center, kde se Kruhové moře setkává s pouští, je vidět svítící modrá linka. K nebi se s hukotem vzpínají plameny chladné jako úbočí ledového pekla. Podivné, neskutečné světlo blikavě ozařuje poušť.

To pyramidy v prastarém údolí Mžilu vyzařují svoji energii k nočnímu nebi.

Síla proudící z jejich parakosmických vrcholů může v následujících kapitolách osvětlit mnohé záhady: proč želvy nenávidí filozofii, proč kozlům škodí příliš mnoho náboženské víry a čím se *opravdu* zabývají domácí služební.

Ukáže nám, co by si mysleli naši předkové, kdyby byli naživu. O tom lidé často přemýšleli. Souhlasili by naši předkové s moderní společností, ptají se mnozí, žasli by nad rozvojem dnešního světa? Jenže všechny ty otázky pomíjejí to nejdůležitější. Kdyby naši předkové dnes obživi, mysleli by si jedině: „Proč je tady taková tma?“

Kněz Dios otevřel oči do chladného rána říčního údolí. V posledních dnech nespal. Nevzpomínal si, kdy naposled usnul. Spánek se příliš blížil té druhé věci a kromě toho, jak se zdálo, on ho ani nepotřeboval. Stačilo si jen lehnout – tedy alespoň lehnout si *tady*. Všechny jedy, které v těle vznikají z únavy, se odplavily stejně jako všechno ostatní. Na chvíli.

Naštěstí na dobu dostatečně dlouhou.

Spustil na zem nohy z kamenné desky v malé místnůstce. Na základě téměř zanedbatelného impulsu přicházejícího z mozku uchopila jeho pravá ruka hůl ozdobenou zpodobněním několika hadů – odznak jeho úřadu. Na okamžik se zastavil, aby udělal další znamení na stěně, přitáhl si úžeji své roucho a svižným

krokem se pustil dolů nakloněnou chodbou a pak ven do sluneční záře. V hlavě se mu už řadila slova vzývání nového slunce. Noc byla zapomenuta, nastával den. Musel udělit mnoho rad a poučení a Dios existoval jen proto, aby sloužil.

Dios neměl nejpodivnější ložnici na světě. Byla to jen ta nejpodivnější ložnice, ze které kdy její majitel po ránu vyšel.

A pak se po nebi rozběhlo slunce.

Mnoho lidí uvažuje o tom proč. Někteří lidé si například myslí, že slunce po nebeské báni kutálí obrovský chrobák hovnivál. To vysvětlení ovšem postrádá určitou technickou fundovanost a má navíc jednu velkou nevýhodu, totiž tu, že jak by se mohlo ukázat, za určitých okolností je pravděpodobně správné.

Slunce tedy doputovalo k západu, aniž se mu přihodilo něco nepříjemného*, a jeho hasnoucí paprsky čiročirou náhodou zabloudily oknem do jednoho malého pokojíku v Ankh-Morporku a odrazily se od zrcadla.

Bylo to velké zrcadlo, ve kterém se jeho majitel viděl od hlavy k patě. Všichni členové i absolventi školy cechu úkladných vrahů doma mají takové zrcadlo, protože by to byla strašlivá urážka pro vaši oběť, kdybyste při jejím zabíjení nebyli patřičně oblečení. Těpic se znovu přeletěl kritickým pohledem. To oblečení ho stálo zbytek peněz do posledního měďáku a velmi okázale dávalo najevo, že je z těžkého hedvábí. Při každém pohybu tiše šeptalo. Bylo skvělé.

Konečně ho přestávala bolet hlava. Během dne ho ta bolest málem zabila. Ocítal se v nebezpečí, že bude muset začít zkoušku s rudými skvrnami před očima.

Povzdechl si, otevřel černou truhličku, vytáhl z ní své prsteny a postupně si je navlékl. Další skříňka ukrývala sadu nožů z klačské oceli, s čepelemi začerněnými lampovou černí. Ze

* Pozn. autora: *Jako například, že by si ho někdo zahrabal do písku a nakladl do něj vajíčka.*

sametových sáčků pak začal jednu po druhé vytahovat rozličné složitě a chytré pomůcky a zařízení a zasouval si je do příslušných kapes. Pár dlouhých vrhacích *tling* přesně zapadlo do pouzder na vnitřní straně holení bot. Kolem pasu přes kroužkovou košili si omotal tenké hedvábné lanko se skládacím záchytným háčkem. Krátkou foukačku připevnil na její kožený řemínek a spustil si ji pod plášť na záda, takže mu ležela mezi lopatkami. Pak do další kapsy vsunul malou krabičku se zásobou různých šipek, jejichž špičky byly pečlivě kryty korkovými chránitky a těla opsána braillovým písmem pro snazší rozlišování potmě.

Těpic zamrkal, zkontroloval čepel svého rapíru, zasunul jej do pouzdra a bandalír si přehodil přes pravé rameno, aby tak vyvážil vak s olovenými koulemi do praku, který mu visel na rameni levém. Dodatečně přistoupil k zásuvce, ve které přechovával ponožky, a vytáhl z ní pistolový samostříl, láhev oleje, velký kovový kroužek s výběrem pakličů a po krátkém zamýšlení ještě tlačnou dýku, krabičku kovových čtyřostných bodců, vhodných k zastavení postupu bosého protivníka, a mosazný kotníkový boxer.

Nakonec si Těpic nasadil klobouk a hmatem si ověřil, že je na svém místě v podšívce dýnka ukryto několik metrů stočeného vázacího drátu. Klobouk si posadil na hlavu ve šviháckém úhlu, vrhl na sebe do zrcadla poslední spokojený pohled, otočil se na podpatku a velmi pomalu se zřítíl na podlahu.

Ankh-morporské léto dosáhlo plné zralosti. Upřímně řečeno víc než to. Smrdělo.

Velká řeka se změnila v proud lávy pomalu se posouvající mezi Ankhem, to je městem s lepšími adresami, a Morporkem na protějším břehu. Morpork neměl dobré adresy. Jeho sesterským městem byla dehtová jáma. Nebylo mnoho věcí, které by mohly z Morporku udělat horší místo, než jakým už byl. Tak například přímý zásah meteorem by se dal z určitého hlediska posuzovat jako zušlechtění místní krajiny.

Větší část řečiště se změnila v plástev popraskaného vyschlého bláta. Slunce vypadalo jako obrovský měděný gong přibitý na oblohu. Vedro, které téměř vysušilo řeku, se ve dne pokoušelo město usmažit a v noci upéct. Kroutilo prastaré trámy a měnilo stoky ve středech ulic v oblaka dusivého okrového prachu.

To nebylo běžné ankh-morporské počasí. Město mělo sklon být mlhavé a nezdravé, plné kluzké vlhkosti a chladu. Teď sedělo na rozpálené pláni jako ropucha na právě vypálené cihle. Dokonce i teď, kolem půlnoci, bylo vedro strašlivé, dusilo ulice jako přižahlý samet, spalovalo vzduch a mačkalo z něj poslední zbytky dechu.

Vysoko na severní zdi budovy cechu vrahů se ozvalo tiché klapnutí a jedno z oken se nehlučně otevřelo.

Těpic, který se nakonec rozhodl, i když s velmi silnou nechtutí, nebrat si žádné těžší zbraně, se zhluboka nadechl horkého nehybného vzduchu.

To byla *ona*. To byla *ta* noc.

Říkalo se, že v téhle zkoušce máte naději dvě ku jedné, když si ovšem jako zkoušejícího nevytáhnete starého Měřice, protože pokud ano, uděláte líp, když se podříznete hned na začátku

Těpic měl Měřice každý čtvrtek odpoledne na strategii a teorii jedů a moc s ním nevycházel. Kolejní ložnice bzučely pověstmi o Měřicovi, o počtu jím zabitých, o jeho úžasné technice... Zlomil ve své době všechny rekordy. Říkalo se, že zabil dokonce i Patricije Ankh-Morporku. Ne toho současného, samozřejmě. Jednoho z těch mrtvých.

Třeba to bude Nivor, tlustý a veselý, který nadevše miloval jídlo a každé úterý jim přednášel pasti a propadlišť. Těpic byl v pastích dobrý a s profesorem vycházel skvěle. Nebo by to mohl být Kompot de Jojo, kterého měli na moderní jazyky a hudbu. Těpic sice nebyl obdarován talentem ani pro jedno, ani pro druhé, ale Kompot byl bystrý pedagog, a hlavně skvělý stavbylec a měl rád hochy, kteří sdíleli jeho lásku viset za jednu ruku nad ulicemi města.

Přehodil jednu nohu přes parapet a odmotal od pasu lanko s hákem. Vzápětí už se háček zachytil v okapu o dvě patra výše a Těpic tiše vyklouzl z okna.

Žádný vrah nikdy nepoužíval schodiště.

Proto, abychom nějakým způsobem navodili souvislosti s pozdějšími událostmi, bude zřejmě dobré v téhle chvíli upozornit na to, že největší matematik v historii Zeměplochy ležel ve stáji a mírumilovně přežvykoval svou poněkud opožděnou večeři.

Pro zajímavost bychom vás ještě upozornili, že to, co právě tehle matematik pojídal k večeři, byl jeho oběd.

Na různých místech Ankh-Morporku se začaly ozývat gongy, které ohlašovaly půlnoc, když se Těpic s bušícím srdcem plížíl po ozdobné římse čtyři patra nad Filigránskou ulicí.

Na maličko světlejším západním nebi nedaleko před ním se rýsovala postava. Těpic se příkrčil u jednoho obzvláště odpudivého chrliče, aby znovu posoudil své možnosti.

Celkem důvěryhodná třídní fáma pravila, že tomu, kdo zabil svého zkoušejícího před začátkem testu, byla zkouška přiznána automaticky. Vytasil z pochvy vrhací nůž číslo tři a zamýšleně jej potěžkal v ruce. Bylo však samozřejmé, že každý pokus, každý náznak nedotažený do konce, znamenal neúspěch a ztrátu různých výsad*.

Temná silueta byla naprosto nehybná. Těpicovy oči znovu pečlivě zkoumaly spleť komínů, chrličů, ventilačních šachet, spojovacích můstků a žebříků, které tvořily střešní scenérii města.

Dobrá, pomyslel si. To je jen nějaká figurína. Ode mě se čeká, že na ni zaútočím, a to znamená, že mě pozoruje odněkud jinud.

Mohl bych ho nějak objevit? Ne.

Na druhé straně, možná se ode mě čeká, že to budu považo-

* Poz. autora: *Mezi prvními například výsadu dýchat.*

vat jen za figurínu. Pokud ovšem nepřemýšlel stejně jako teď já...

Přistihl se, jak tiše bubnuje prsty na tělo chrliče, a rychle se sebral. Jaký postup by byl v téhle situaci nejrozumnější?

Světelným kruhem na ulici hluboko pod ním prošel hlouček flamendrů.

Těpic zastrčil nůž nazpět do pouzdra a postavil se.

„Pane,“ řekl, „jsem tady.“

Těsně vedle ucha se mu ozval suchý hlas, který poněkud nesrozumitelně řekl „dobrá“.

Těpic upřel oči před sebe. Přímo tam se totiž zjevil starý Měřice, který si oprašoval z hubené tváře šedý prach. Pak si z úst vytáhl kus trubky, odhodil ji stranou a z vnitřní kapsy kabátu vyjmul černý notes. I v tomhle vedru byl pořádně navlečený. Měřice patřil k lidem, kterým by bylo zima i v jícnu činné sopky.

„Aha,“ prohlásil a jeho hlas vyzařoval nesouhlas, „pan Těpic. Dobrá, dobrá.“

„Pěkná noc, pane,“ pokusil se Těpic o společenskou nenucenost. Zkoušející ho obdařil mrazivým pohledem, který dával na vědomí, že takové zhodnocení počasí si zaslouží dílčí nedostatečnou, a udělal si poznámku do notesu.

„Takže nejdřív pár otázek,“ prohlásil nakonec.

„Jak si přejete, pane.“

„Jaká je maximální povolená délka vrhacího nože?“ vyštěkl na něj Měřice.

Těpic zavřel oči. Celý poslední týden nečetl nic jiného než *Cestu k srdci*; teď viděl stránky knihy přímo před sebou, obracely se mu jakoby těsně za víčky. Nikdo se tě nikdy nezeptá na délky a na váhy, tvrdili studenti vědoucně, oni totiž *předpokládají*, že se každý z nás váhy, délky a vrhací vzdálenosti naučí nazpaměť.

Bezbréhá hrůza mu rozhýbala mozek a zařadila v něm tu správnou rychlost. Před očima se mu objevila příslušná stránka.

„Maximální délka vrhacího nože může být na šíři deseti

prstů, ve vlhkém počasí dvanácti,“ odřikával. „Vrhací vzdálenost je –“

„Jmenujte tři jedy, které jsou určeny pro podávání uchem.“

Zvedl se mírný vánek, ale ani trochu neochladil vzduch; pouze rozvířil vedro.

„Muchomůrka vosí, pane, achorionský purpur a hořčilep, pane,“ odpověděl Těpic promptně.

„Proč ne spimus?“ zaútočil znovu Měřice, rychlý jako had.

Těpicovi spadla spodní čelist. Nějakou chvíli beznadějně tápal bludištěm svých vědomostí a pokoušel se vyhnout tomu pronikavému zraku, který se na něj upíral ze vzdálenosti pouhých několika desítek centimetrů.

„P-pane, spimus není jed,“ vypravil ze sebe na konec. „Je to výjimečně vzácné sérum na určité hadí jedy a dá se získat –“ trochu se uklidnil a byl si o něco jistější. Všechny ty hodiny, které strávil studiem stovek příruček a encyklopedií, se mu teď vyplácejí... „– získává se z jater lemura nadýmavého, který žije –“

„Co znamená tahle značka?“ zeptal se Měřice.

„– který žije jenom v –“ Těpicův hlas se vytratil. Zíral poplašeně na složitou runu na kartičce v Měřicově pozdvížené ruce. Pak znovu upřel pohled zkoušejícímu někam nad pravé rameno.

„Nemám nejmenší ponětí, pane,“ odpověděl. Měl dojem, že koutkem ucha zachytil tichounké nadechnutí, jakýsi minizárodek spokojeného zabručení.

„Ale kdyby to znamení bylo vzhůru nohama, pane,“ pokračoval, „vypadalo by přesně jako zlodějská značka, která říká ‚pozor, v domě jsou hlídací psi‘.“

Na okamžik zavládlo naprosté ticho. Pak se Těpicovi těsně vedle ramene znovu ozval hlas starého vraha: „Je škrticí smyčka nářadí povolené všem kategoriím?“

„Pane, pravidla říkají, že zkoušenému budou položeny tři otázky, promiňte, pane,“ pokusil se Těpic.

„Hmm. To je vaše odpověď?“

„Ne, pane. To byl jen takový můj postřeh. Odpověď, kterou

byste chtěl asi slyšet, je, že škrticí smyčku mohou používat všechny kategorie, ale jen vrahové třetího stupně si ji mohou volit jako jednu ze tří možností.“

„Jste si tím jist?“

„Ano, pane.“

„Nechtěl byste si to ještě rozmyslet?“ Hlas dotěrného examinátora by se dal použít k mazání kol.

„Ne, pane.“

„Dobrá.“ Těpic se trochu uvolnil. Záda černé tuniky, pro-máčená potem, se mu studeně lepila na lopatky.

„Teď bych vás požádal, abyste vlastním tempem pokračoval k ulici Účetních,“ prohlásil Měřice klidně, „a budete přitom dbát všech pravidel a značek. Sejdeme se v místnosti pod věží gongu, na křižovatce s uličkou Daňové revize. A vezměte si tohle, prosím.“

Podal Těpicovi malou obálku.

Těpic mu výměnou za ni předal stvrzenku o převzetí. Pak Měřice vstoupil do temného stínu vedle velkého komínu a zmizel.

Tolik tedy oficiální obřad.

Těpic se několikrát zhluboka nadechl a špičkou prstu povytáhl z obálky papír, který obsahovala. Cechovní šek na deset tisíc ankh-morporských tolarů vystavený na doručitele. Byl to imponující dokument, korunovaný cechovní pečeti představující dvojité kříž a plášť s dýkou.

Nuže, už není cesty zpátky. Přijal peníze. Buď tedy přežije, a v tom případě věnuje, jak už je mnoholetou tradicí, celou částku na fond podpory cechovních vdov a sirotek, nebo šek odeberou jeho mrtvému tělu a vrátí do cechovní pokladny. Šek už nebyl právě nejčistší a na dvou rozích měl oslí uši, ale krvavé skvrny na něm Těpic nenašel.

Zkontroloval si nože, popotáhl opasek s mečem, ohlédl se a pak vyrazil pomalým, drobným klusem.

Koneckonců, tohle bylo docela štěstí. Studentské tradice mimo jiné pravily i to, že během testu se používá jen několik vybraných tras a ty byly za letních nocí plné studentů, kteří cviče

zdořávali střechy, věže, okapy a římasy města. Stavbylezectví patřilo k nejoblíbenějším školním sportům a mělo svá vlastní pravidla. Patřilo k těm několika věcem, u kterých si byl Těpic jistý, že je skutečně ovládá – byl kapitánem mužstva, které v proslulém finále Zděné porazilo borce z koleje Škorpionů. A cesta, kterou ho poslal Měřice, patřila k těm nejlehčím.

Pružně se přenesl přes okraj střechy a dopadl na spojovací můstek, proběhl po hřebenu spící budovy a přeskočil úzkou uličku na taškovou střechu dvoupatrového domu tělocvičny Klubu mladých členů reformované církve vyznavačů božské krve Bel Shamharotha. Tiše přeběhl po šedém úkosu střechy, aniž zpomalil, vyšplhal nahoru po čtyřmetrové stěně a kotoulem se vyšvihl na širokou plochou střechu chrámu Slepého Io.

Nad obzorem visel velký oranžový měsíc. Tady nahoře vál vánek, byl sice jen slabý, ale po strašlivém vedru ulic osvěžující jako studená sprcha. Těpic zrychlil, vychutnával chlad na tváři a s dokonalou přesností dlouhodobého nácviku se v běhu vrhl z konce střechy na úzkou dřevěnou lávku, která tady nahoře křižovala uličku Cínové poklice.

A kterou někdo – proti všem předpokladům – odstranil.

V takové chvíli člověku proběhne před očima ve zlomku vteřiny celý uplynulý život.

Jeho tetička, jak si pomyslel Těpic, plakala až zbytečně teatrálně, protože byla ve skutečnosti tuhá jako pata nosorožce. Otec se tvářil přísně a oduševněle, pokud se na to dokázal rozpomenout, a pokoušel se zahnat z mysli svůdné představy skalních útesů a ryb. Podél stěn dlouhé síně stály řady sloužících – pokojské a služebné na jedné straně, eunuši a komorníci na druhé. Jak procházel kolem, ženy se klaněly, a tvořily tak zvláštní sinusoidní efekt. Kdyby nebyl největší matematik Zeměplochy rozptylován malým mužikem v noční košili, který na něj křičel a tlokl ho holí, jistě by byl ten překrásný efekt postupující vlny ocenil.

„Jen si považ,“ vysmrkala se Těpicova teta, „že je to obyčejná živnost.“

Jeho otec jí poklepal po ruce. „Nesmysl, květino pouště,“ zavrtěl hlavou. „Je to přinejmenším povolání.“

„A jaký je v tom rozdíl?“ vzlykala.

Starý pán si povzdechl. „Pokud tomu rozumím, tak rozdíl je hlavně v penězích. A taky si myslím, že mu udělá dobře, když se pustí trochu do světa, udělá si pár přátel a otluče hlavou nějaký ten roh. Kromě toho ho to zaměstná, takže nebude mít čas na žádné nepravosti.“

„Ale... *vrahové*... je tak mladý a nikdy se u něj neobjevily ani ty nejmenší *sklony*...“ Otřela si oči. „No, z naší rodiny to nezdědil,“ dodala obviňujícím tónem. „Zato ten tvůj švagr –“

„Strýček Podivén,“ přikývl jeho otec.

„Potulovat se po celém světě a zabíjet lidi!“

„Myslím, že oni tohle slovo neužívají,“ řekl jeho otec. „Mám pocit, že dávají přednost slovům jako odstranit, anulovat nebo inhumovat.“

„Inhumovat?“

„Víš, je to jako exhumovat, vodní vlnko, jenže tohle se stane *předtím*, než tě pohrbí.“

„Já tvrdím, že je to strašné,“ znovu si povzdechla. „Ale slyšela jsem od lady Vše zahrád, že závěrečné zkoušky udělá tak jeden chlapec z patnácti. Možná, že když si to vyzkouší na vlastní kůži, tak ho to přejde.“

Král Ptepicchamon XXVII. zamračeně přisvědčil a šel se rozloučit se svým synem. Oproti sestře si nebyl tak dalece jist, že profese vrahů je tak hrozně nepřijemná. Sám už se dost dlouho pohyboval v politice a cítil, že i když bude činnost vrahů o něco těžší než konstruktivní rozhovor, jistě bude lepší než válka, o které si mnoho lidí myslí, že je to totéž, jenže v hlučnějším provedení.

A nebylo pochyb, že mladý Podivén měl vždycky spoustu peněz a obvykle se v paláci objevoval s drahými dárky, exotic-

kým opálením a napínavými příběhy o zajímavých lidech, se kterými se seznámil v různých koncích světa, i když většinou jen nakrátko.

Přál si, aby tady Podivén byl a poradil mu. Jeho Veličenstvo už také slyšelo, že jen jeden z patnácti studentů se stane skutečným vrahem. Nebylo si tak docela jisté, co se stane s těmi ostatními čtrnácti, ale dovedlo si dost dobře představit, že když jste špatným studentem v koleji pro vrahy, může se vám tam stát něco horšího, než že po vás budou házet křídou a stravování ve studentské jídelně s sebou ponese určitou dávku nejistoty.

Na druhé straně každý souhlasil s tím, že škola pro vrahy nabízí nejlepší všeobecné vzdělání na světě. Kvalifikovaný vrah se bude cítit v jakékoliv společnosti jako doma a naučí se hrát alespoň na jeden hudební nástroj. Každý, kdo byl inhumován absolventem cechovní školy, mohl odpočívat v pokoji a spokojen, že byl anulován někým, kdo má vkus a dokáže být diskrétní.

A v neposlední řadě, co ho tady doma čekalo? Království tři kilometry široké a dvě stě třicet kilometrů dlouhé, které bylo během záplav prakticky celé pod vodou a ze všech stran ohrožováno silnějšími sousedy, kteří tolerovali jeho existenci jen proto, že kdyby nebylo tam, kde je, vedli by neustálou válku.

Oh, Mžilibaba* bývalo kdysi slavné království, v době, kdy takoví povýšenci jako Tsort nebo Efebe nebyli nic jiného než tlupa chudých nomádů, kteří si jediné své jmění – ručník – nosili na hlavě. Všechno, co z těch velkých dnů zbylo, byl drahý palác, který ruinoval své vlastníky, několik historických ruin v poušti, které nikdo nevladl, a – faraon si povzdechl – pyramidy.

Jeho předkové si na pyramidy potrpěli. Faraon ne. Pyramidy zničily zem, vysály ji hůř než ta řeka. Jediná kletba, kterou si dnes mohl dovolit uvalit na nějakou hrobku, zněla: „Kéž bys tak chtěla jít do hajzlu.“

* Pozn. autora: *Mžilibaba* – v překladu doslova „moudrá žena ze Mžilu“.

Pravda, bylo tady několik pyramid, ke kterým cítil určité sympatie, ale to byly ty malé, dole v zahradě, které se stavěly pokaždé, když zemřela nějaká kočka.

Slíbil to chlapcově matce.

Artěla mu moc chyběla. Tenkrát, když začal mluvit o tom, že si vezme ženu, která není z království, došlo ke strašlivé hádce. Některé její zvláštní zvyky občas zaskočily a fascinovaly dokonce i jeho. Možná to byla právě ona, kdo v něm vyvolal tu podivnou nechuť k pyramidám – v Mžilibabě to bylo stejné jako cítit nechuť k dýchání. Slíbil jí, že Těpic půjde do školy mimo království. Na tom velmi lpěla. „Tady se lidé nikdy nenaučí nic nového,“ říkala. „Jenom si pamatují, co bylo.“

Kdyby si jen pamatovala, že nemá plavat v řece tak daleko...

Díval se, jak dva sloužící nakládají Těpicův cestovní kufr a připevňují ho na kočár, a poprvé za celou dobu společného života položil synovi na rameno otcovskou ruku.

Ve skutečnosti nevěděl, co má říci. Nikdy jsme neměli dost času, abychom se navzájem lépe poznali, pomyslel si. Je toho tolik, co jsem mu mohl dát. Pár pořádných výprasků by mu bylo neuškodilo.

„Hmm,“ prohlásil nakonec. „Takže, chlapče.“

„Ano, otče?“

„Tohle je poprvé, kdy se vydáváš z domova úplně sám –“

„Ne, otče. Loňské léto jsem strávil s lordem Ho-ptah-em, nevzpomínáš?“

„Oh, vážně?“ Faraon si vzpomněl, že palác se mu v té době zdál poněkud klidnější. Myslel si, že je to těmi novými tapetami.

„No,“ pokračoval, „jsi už mladý muž, bude ti skoro třináct –“

„Dvanáct, otče,“ opravil ho Těpic trpělivě.

„Víš to jistě?“

„Minulý měsíc jsem měl narozeniny, otče. Koupil jsi mi ohřívadlo do lůžka.“

„To jsem udělal? Jak zvláštní. A řekl jsem ti proč?“

„Ne, otče.“ Těpic zvedl oči k otcově jemné, mírně překvapené tváři. „Ale bylo to *skvělé* ohřívadlo,“ dodal uklidňujícím tónem. „Mám ho rád.“

„Oh. Ano? Dobrá. Ehm.“ Jeho Veličenstvo syna znovu poněkud nepřítomně poklepalo po rameni, asi jako člověk, který podvědomě bubnuje prsty na desku stolu, zatímco se pokouší myslet. Zdálo se, že ho něco napadlo.

Sloužícím se konečně podařilo připevnit cestovní kufr za kočár a vozká stál vedle povozu a trpělivě čekal u otevřených dveří.

„Když se mladý muž vydává do světa,“ řeklo Jeho Veličenstvo poněkud nejistě, „jsou určité věci, jednoduše je důležité, aby sis pamatoval... No víš, svět je přece jen velký a narazíš v něm na velké množství... A samozřejmě především ve městě, kde je navíc ještě celá další řada...“ Král umlkl a neurčitě zamával jednou rukou ve vzduchu.

Těpic se na něj s porozuměním podíval.

„To je v pořádku, otče,“ řekl. „Dios, nejvyšší kněz, mi to všechno vysvětlil, myslím, jako abych se pravidelně myl a koupal a abych nechodil jako slepý, ale s otevřenýma očima.“

Otec několikrát pozorně zamrkal.

„A chodíš s otevřenýma očima?“ zeptal se.

„Jak to vypadá, tak ano, otče.“

„Oh. Výborně. Skvěle,“ řekl král. „Naprosto skvěle. To je *opravdu* dobrá zpráva.“

„Myslím, že už bych měl jít, otče. Jinak mineme odliv.“

Jeho Veličenstvo přikývlo a začalo si poklepávat na kapsy.

„Ještě jsem ..., co jsem to...“ brumlalo, ale pak si vzpomnělo a vsunulo Těpicovi do kapsy malý kožený váček. Znovu se pokusilo opakovat obřad s ramenem.

„Taková maličkost,“ zabručelo polohlasem. „Ale neříkej to tetě. Ó, vždyť by to ani nešlo. Musela si lehnout. Bylo toho na ni trochu moc.“

Poslední, co ještě Těpicovi zbývalo, bylo jít a obětovat kuře

u sochy Khufta, zakladatele Mžilibaby, aby předkova ruka řídila jeho kroky světem. Kuře nebylo zvlášť velké, a když už ho Khuft nepotřeboval, dal si ho král upéci k obědu.

Mžilibaba bylo opravdu malé, uzavřené království. Dokonce i pohromy, které se na ně občas snašely, byly spíš takové malé pohromičky. Všechna říční království, hodná toho jména, byla čas od času postižena nějakým tím obrovským neštěstím nebo nadpřirozenou katastrofou, zatímco největší hrůza, která postihla Staré království za posledních sto let, byla Žabí pohroma*.

Ten večer, když vypluli z delty Mžilu a mířili přes Kruhové moře k Ankh-Morporku, vzpomněl si Těpic na kožený váček a prozkoumal jeho obsah. S láskou, ale také se svým typickým přístupem k věcem mu otec věnoval korkovou zátku, půl krabičky tuku na mazání sedel, malou bronzovou minci nejspíše hodnoty a výjimečně uleželou sardinku.

Je všeobecně známo, že člověku, který má zemřít násilnou smrtí, se většinou neobyčejně zostří smysly a to, jak lidé notoricky věří, umožní jejich majiteli najít jiný způsob, jak se dostat z téhle bezvýchodné situace, než ten jediný, který se tak okatě vnucuje. Není to pravda. Tento jev je typickou ukázkou, jak se mozek chrání náhradní činností proti následkům šoku. Smysly se se zoufalou úporností zaměří na cokoli jiného než na momentální problém – v Těpicově případě představovaný širokým pásem dlažebních kostek, vzdáleným zhruba pětadvacet metrů, který se rychle přibližoval – a doufají, že se vyřeší sám.

On se pak většinou skutečně vyřeší tak rychle, že si to majitel smyslů už ani neuvědomí.

Ať už je to jakkoliv, Těpic si najednou velmi ostře uvědomil věci kolem sebe. Způsob, jakým měsíční světlo stříbřilo střechy.

* Pozn. autora: *Na druhé straně je třeba říci, že to byla po čertech velká žába. Vlezla do soustavy větracích vzduchovodů a kuňkala tak, že lidé nemohli spát celé týdny.*

Vůni čerstvého chleba, která k němu zavanula z nedaleké pekárny. Zabzučení chrousta, jenž mu proletěl kolem ucha a zmizel směrem vzhůru. Pláč dítěte, který sem doléhal odněkud z dálky, a štěkání psa. Tichý svist vzduchu s přihlédnutím k jeho řídkosti, která neumožňovala se v něm zachytit...

Ten rok jich do školy nastoupilo přes sedmdesát. Vrahové nemají nijak zvlášť náročné přijímací zkoušky, dostat se na školu bylo stejně snadné jako z ní vypadnout (umění bylo v tom, udržet se na ní a dostat se vždy v příslušný čas do následujícího ročníku). Nádvoří uprostřed budov cechu bylo nacpáno hochy, kteří měli společné dvě věci. Nadměrné cestovní kufry, *na* kterých seděli, a nadměrné šaty, zakoupené tak, aby do nich mohli dorůstat, *ve* kterých se tak trochu ztráceli. Několik optimistů si s sebou dokonce přivezlo zbraně, které jim ovšem byly hned během prvních týdnů zabaveny a odeslány domů.

Těpic si je pozorně prohlížel. Když jste jediným dítětem rodičů zaměstnaných svými vlastními věcmi natolik, že nemají čas se o vás starat, nebo dokonce všimnout si celé týdny vaší existence, má to jisté přednosti.

Pokud si pamatoval, byla jeho matka příjemná žena soustředěná sama do sebe jako gyroskop. Milovala kočky. Ona je nejen uctívala, to dělal v království každý, ale ona je měla navíc *opravdu* ráda. Těpic věděl, že uctívat kočky je v říčních královstvích tisíciletá tradice, ale měl podezření, že zmíněné kočky byly půvabná, královská stvoření; kočky jeho matky, to byli malí, žlutocí ďáblíci, kteří škrábali, prskali a zničili, na co přišli.

Jeho otec trávil většinu času v obavách o království a občas vyhlásil, že je racek, i když to pravděpodobně souviselo s jeho celkovou zapomnětlivostí. Těpic příležitostně přemýšlel o svém vlastním početí, protože jeho rodiče se málokdy nacházeli na stejném místě, natož ve stejném stavu myslí.

Ale jak je vidno, stalo se a on byl ponechán, aby se vychoval sám, na základě teorie pokusu a omylu neboli zkusmo, v čemž

mu průběžně překážela a občas pomohla celá řada vychovatelů. Ti najímaní otcem byli lepší, zvláště ti, které najal ve dnech, kdy létal hodně vysoko. Celou jednu nádhernou zimu měl Těpic jako vychovatele staršího pytláka, který lovil načerno ibisy a do královských zahrad se zatoulal, protože tam hledal zapadlý šíp.

To byla doba divokých honiček s vojáky, potulek po měsíci ozářených ulicích nekropole, a nejlepší ze všeho – seznámení s tlačným lukem, neuvěřitelně komplikovaným nástrojem, který za cenu vysokého rizika hrozícího jeho uživateli dokázal proměnit močál plný nevinného vodního ptactva ve stejný počet plovoucích lahůdkových paštiček.

Také začal v mnohem větší míře využívat knihovnu, a to včetně jejích zamčených částí – starý pytlák ovládal mnoho dovedností, s jejichž pomocí jim dokázal zajistit zábavné zaměstnání pro případ, že počasí právě nevyhovovalo –, které mu poskytly materiál pro mnoho hodin tichého a pozorného studia. Zvláště ho přitahoval **Palác se zastřenyými okny**, kniha přeložená z kalijštiny *jistým gentlemanem, pro potěchu znalců doplněná ručně kolorovanými tabulemi, vydaná v přísně omezeném počtu*. Kniha byla mírně zmatená, ale velmi popisná a inspirující. Když se ho pak jeden afektovaný mladý vychovatel najatý kněžími pokusil zasvětit do jistých atletických technik, oblíbených klasickými pseudopolisany, Těpic o nich krátce uvažoval a pak mladíka srazil k zemi stojanem na klobouky.

Těpic nebyl vzdělaný. Vzdělání se na něm usadilo jako prach.

Ve světě mimo jeho hlavu začalo právě pršet. Další nová zkušenost. Samozřejmě, že už slyšel o tom, jak z nebe padá voda v malých kouscích. Prostě jenom nečekal, že těch kousků bude tolik. V Mžilibabě nikdy nepršelo.

Profesoři a magistři procházeli mezi chlapci, podobní velkým mírně opelichaným kosům, ale Těpic pozoroval skupinku starších studentů, kteří se klackovali kolem sloupořadí u vchodu do hlavní budovy. Ti byli také v černém – ale v jiných barvách černé.

To byl první úvod do terciárních barev, barev na druhé straně černé, těch barev, které dostanete, když černou rozdělíte osmistěnným hranolem. V nemagickém prostředí je téměř nemožné je popsat, ale pokud by to chtěl někdo přece jen zkusit, měl by začít tím, že vykouří něco ilegálního a dobře si prohlédne špaččí křídlo.

Mazáci si kriticky prohlíželi nové adepty.

Těpic si prohlížel mazáky. Kromě zvláštních barev byly jejich šaty stříženy podle poslední módy. Ta inklinovala k hodně širokým kloboukům, vycpaným ramenům, projmutým pasům a špičatým střevícům, což dávalo jejich nositelům vzhled velmi dobře oblečeného hřebíku.

Budu takový jako oni, umínil si v duchu

I když bych mohl být trochu líp oblečený, pomyslel si.

Vzpomněl si na strýce Podivéna, jak při jedné ze svých krátkých, tajemných návštěv seděl na schodech s výhledem na Mžil. „Satén a kůže nejsou k ničemu. Ani žádné šperky. Nemůžeš si na sebe vzít nic, co se bude lesknout, vrzat nebo zvonit. Drž se hrubého hedvábí nebo sametu. Není důležité, kolik lidí inhumuješ, důležité je, kolika lidem se nepodaří inhumovat *tebe*.“

Běžel po střeše dost nerozumnou rychlostí, a to by mu teď mohlo pomoci. Jak prolétal obloukem uličkou, zkroutil se ve vzduchu a natáhl zoufale ruce. Cítil, jak špičkami prstů zavadil o římsu protějšího domu. Stačilo to k tomu, aby se otočil a narazil na zpuchřelé zdivo silou, která mu vyrazila zbytek dechu, jenž mu ještě zbýval. Pak sklouzl po hladké zdi...

„Chlapče!“

Těpic zvedl hlavu. Vedle něj stál jeden ze starších vrahů, který měl oděv přepásán purpurovou šerpou přednášejícího. První skutečný vrah, kterého viděl, kromě strýce Podivéna. Byl to celkem příjemný muž. Klidně byste si ho mohli představit, jak vyrábí třeba klobásky.

„Mluvíte na mě?“ zeptal se.

„Když oslovuješ učitele, tak vstaneš,“ oznámila mu růžová tvář.

„Ano? Vstanu?“ Těpic byl okouzlen. Přemýšlel, jak toho asi přednášející docílí. Až doposud nebyla kázeň v jeho životě ani zdaleka tou nejsilnější stránkou. Většina jeho vychovatelů nato-lik znervózněla ve chvílích, kdy se král rozhodl během výuky hřadovat na horní hraně dveří, že co nejrychleji prolétli připravenou látku a pak se zamkli ve svém pokoji.

„Ano, vstanu, *pane*,“ řekl učitel. Upřel oči do seznamu, který nesl v ruce.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ pokračoval.

„Princ Ptepic ze Starého království, království Slunce,“ odpověděl Těpic plynule. „Chápu, že neznáte etiketu, ale neměl byste mi říkat pane, a když se mnou mluvíte, měl byste vždy udeřit čelem o zem.“

„Patetic, říkáš?“ vrtěl učitel hlavou nad lejs try.

„Ne. Ptepic.“

„Aha, Těpic,“ prohlásil pedagog a zaškrtl si jméno na seznamu. Pak se na Těpice přívětivě usmál.

„Dobrá. Tak tedy, abychom si rozuměli, Vaše Veličenstvo,“ prohlásil. „Jmenuju se Chrochtobor Nivor, jsem váš kolejní ředitel. Jste v koleji Zmijí. Pokud si vzpomínám, tak na Ploše existuje přinejmenším jedenáct království Slunce, takže do konce týdne mě laskavě obdarujete krátkým domácím písemným cvičením, ve kterém podrobně popíšete zeměpisnou polohu a podmínky vaší země, politické zřízení, hlavní město, nebo město, které je sídlem vlády, a přístupovou cestu do ložnice hlavy státu dle vlastního návrhu. Na druhé straně, na celém světě existuje jenom jediná kolej Zmijí. Přeji ti hezký den, hochu.“

Obrátil se a zamířil k dalšímu zimou přikrčenému studentovi.

„Ten je slušnej,“ ozval se hlas za Těpicem. „V každém případě všechno, co po tobě chce, najdeš v knihovně. Ukážu ti kde, jestli chceš. Já jsem Pomošt.“

Těpic se otočil. Mluvil k němu hoch stejného stáří a výšky, který vypadal, jako kdyby na něj byl jeho černý oděv – v hladké černi, určené prvnímú ročníku – našpendlen po kouscích. Hoch k němu napřahoval ruku. Těpic jí věnoval zdvořilý, nicméně chladný pohled.

„Ano?“

„Jak se jmenuješ, člověče?“

Těpic se narovnal. Už měl dost toho, jak s ním všichni jednali. „Člověče? Budu ti zřejmě muset dokázat, že mi v žilách koluje krev faraonů!“

Druhý chlapec se na něj beze strachu díval, hlavu nakloněnou k jedné straně, a na tváři se mu objevil slabý úsměv.

„A jistě by sis přál, aby ti tam zůstala?“

Pekárna byla přímo v uličce a hrstka zaměstnanců si vyšla na ranní vzduch, který byl v porovnání s pekárnou přece jen relativně chladný. Rychlé zakouření a chvilka oddechu od pekelné výhně pecí. Jejich rozhovor se donesl k Těpicovi, který visel vysoko ve stínech za jednu ruku na zpuchřelém okenním parapetu, zatímco jeho nohy zoufale škrabaly po stěně ve snaze nahmátnout spáru mezi cihlami.

Ještě není tak zle, pomyslel si. Zakopl jsi i hůř. Například na té pootočné straně Patricijova paláce, minulou zimu, když všechny okapy přetekly a stěny byly pokryté vrstvou ledu. Tohle není víc než 3, možná 3,2 obtížnosti. Když jsme si se starým Moštem vyrazili do města, chodili jsme raději po takovýchhle stěnách, než abychom se mačkali v přeplněných ulicích, je to jenom otázka perspektivy.

Perspektiva. Podíval se dolů na dvacet metrů věčnosti. U placatého města, člověče, vzchop se. Nebo se raději pořádně chop toho parapetu. Špička pravé nohy nahmátla kus vypadlé omítky a zastrčila se do spáry mezi cihlami dřív, než jí došel signál z mozku, který se stále ještě cítil natolik nesvůj, že ho celý záchranný proces zajímal jen velmi vzdáleně.

Zhluboka se nadechl, švihl jednou rukou k opasku, vytrhl z něj dýku a zarazil ji mezi cihly kousek vedle sebe tak rychle, že na to zemská přitažlivost nestačila příslušně zareagovat. Chvilku zůstal nehybný, pomalu oddechoval a čekal, až se o něj gravitace zase přestane zajímat. Pak bleskově přesunul tělo stranou a pokusil se celý trik zopakovat.

Hluboko dole jeden z pekařů vyprávěl nějaký podařený vtíp a podvědomě si z hlavy vytrásal kousky omítky. Zatímco se jeho kolegové smáli, balancoval Těpic, ozářený měsíčním světlem, na dvou plátcích nejlepší klačské oceli a pomalu posouval dlaně po stěně vzhůru k oknu, jehož parapet se stal jeho spásou.

Okno bylo pevně zavřeno. K jeho otevření by stačil silný úder, jenže ve chvíli, kdy by se k němu Těpic rozmáchl, by se pravděpodobně opět ocitl ve vzduchu. Smutně si povzdechl a s filigránskou jemností hodináře vytáhl z koženého pouzdríčka u pasu diamantové kružidlo a pomalu a opatrně načrtl na zaprášené skleněné tabuli kruh...

„Musíš si to odnést sám,“ oznámil mu Pomošt. „To je tady pravidlo.“

Těpic se podíval na svůj kufr. Zajímavý nápad.

„Doma jsme na to měli lidi,“ řekl. „Eunuchy a tak.“

„Tak sis měl jednoho přivést s sebou.“

„Oni velmi špatně snášejí cesty,“ řekl Těpic. Po pravdě řečeno velmi rozhodně odmítl veškeré přesvědčování, že by si s sebou měl vzít alespoň nějaký malý doprovod, a Dios se na něj proto dlouho zlobil. To není dobrý způsob, říkal Dios, jak by měl člověk královské krve kráčet vpřed světem. Jenže Těpic trval na svém. Byl si jistý, že se vrazi nevydávají za svými úkoly v doprovodu služek a komořích. V téhle chvíli mu ten nápad najednou tak špatný nepřipadal. Zkusmo kufr nadzvedl a nakonec se mu podařilo vytáhnout si ho na rameno.

„Takže tvý lidi musí být pěkně bohatý, co?“ nadhodil Pomošt, který klátivě vykročil vedle něj.

Těpic o tom chvílku přemýšlel. „Ne, asi ne,“ odpověděl. „Oni hlavně pěstují melouny, česnek a takové věci. A stávají na ulicích a hřící ‚hurrá!‘“

„To jako tví rodiče?“

„Jo ti? Ne, otec je faraon. Moje matka byla, myslím, jeho konkubína.“

„Já si myslel, že to je nějaký druh zeleniny.“

„Myslím, že ne. Nikdy jsme o tom nemluvili. No, ona stejně umřela, když jsem byl ještě docela malý.“

„To je hrozný,“ prohlásil Pomošt vesele.

„Šla si zaplavat v noci při měsíčku a vplula rovnou do chřtánu krokodýla.“ Těpic se snažil necítit se dotčen podivnou reakcí svého společníka.

„Můj otec dělá do kšeftu,“ prohlásil Pomošt, když procházeli branou.

„To je skvělé,“ prohlásil Těpic společensky. Cítil se všemi těmi novými zkušenostmi velmi zaskočen, ale přesto povinně dodal: „Já jsem sice do kšeftu nikdy nedělal, ale určitě tam budou samí skvělí lidé.“

Další hodinu nebo dvě zasvěcoval Pomošt, který se klátil životem stejně klidně, jako kdyby ho sám vymyslel, Těpice do tajemství kolejních ložnic, tříd a dalšího příslušenství. Sociální zařízení nechal z mnoha důvodů až na konec.

„Žádný?“ řekl nevěřícně.

„Máme spoustu kbelíků a takové věci,“ odpověděl mu Těpic nedbale, „a spoustu sloužících.“

„Není to vaše království trochu zastaralý?“

Těpic přisvědčil. „To ty pyramidy,“ řekl. „Zhltnou všechny peníze.“

„Drahý věcičky, to si dovedu představit.“

„No, vlastně ani ne. Staví se z kamene,“ povzdychl si Těpic. „U nás je spousta kamene,“ pokýval hlavou, „a taky písku. Kámen a písek. V tom jsme fakt dobří. Kdybys někdy potřeboval kámen a písek, pak jsme pro tebe ti praví. Drahé je vnitřní

vybavení. Pořád ještě nemáme zaplacenou dědečkovu pyramidu, a ta nebyla nijak zvlášť veliká. Jenom tři místnosti.“ Těpic se obrátil a vyhlédl z okna, protože v té chvíli už byli zase nazpět ve společné ložnici.

„Celé království je zadlužené,“ řekl po chvíli tiše. „Už jsme dokonce dlužni na naše dluhy. Vždyť proto jsem vlastně tady. Někdo prostě musí vydělávat peníze. Dneska se už královský princ nemůže jen tak potulovat po paláci a dělat ozdabu. Musí se pustit do světa a udělat něco užitečného pro společnost.“

Pomošt se opřel o okenní parapet.

„A nemůžete teda vybrat nějaký věci z těch starejch pyramid?“ zeptal se.

„Nebud' blázen.“

„No tak promiň.“

Těpic zachmuřeně pozoroval postavy dole.

„Je tady spousta lidí,“ řekl, aby změnil předmět hovoru. „Vůbec mě nenapadlo, že je škola tak veliká.“ Otrásl se. „A že tady bude taková zima.“

„Lidi ze školy pořád vypadávají,“ řekl Pomošt. „Nevydrží studium. Důležitá věc je vědět, co je co a kdo je kdo. Vidíš toho kluka támhle?“

Těpic sledoval jeho ukazující prst, mířící ke skupince starších studentů, kteří se opírali o sloupy u vchodu.

„Myslíš toho velkého? Který má obličej jako kožená bota?“

„Muhobert. Na toho si dávej pozor. Kdyby tě náhodou zval, abys k němu zašel do studovny na skleničku, *nechoď*.“

„A kdo je támhleten kudrnatý kluk?“ zeptal se Těpic. Ukázal na malého chlapce, kolem kterého se točila poněkud opotřebovaná dáma. Olizovala kapesník a otírala mu z obličeje špinavé šmouhy. Když nakonec kapesník zastrčila, začala mu upravovat vázanku.

Pomošt natáhl krk, aby líp viděl. „Á, to je nějakej novej kluk, Artur čísi. Ta jeho máma vypadá jako mumie,“ prohlásil nako- nec. „Pořád na ní ještě visí, jak vidím. Ten dlouho nevydrží.“

„No já nevím,“ podíval se na něj Těpic. „My na těch našich mumiích taky dost visíme a už jsme přežili čtyři tisíce let.“

Nevelký kruh skla spadl dovnitř a tiše cinkl na podlaze. Další několik minut se neozval žádný zvuk. Pak se ozvalo tiché „puk, puk“ olejničky. Stín, který tak přirozeně ležel na okenním parapetu, té márnici masařek, se změnil na ruku pohybující se rychlostí rostoucí zeleniny k okenní kličce.

Tiše zaskřípal kov o kov a nakonec se okno v tichu popírajícím zákon tření pomalu otevřelo ven.

Těpic se přenesl přes okenní rám a zmizel ve stínu pod oknem.

Na minutu nebo dvě se místnost naplnila tou intenzivní nepřítomností zvuku, kterou působí osoba pohybující se s výjimečnou opatrností. Znovu zažbluňkal olej a pak na padacích dveřích vedoucích na střechu tiše zasykla odsunovaná závora.

Těpic chvilku počkal, než ho chytil vlastní dech, a v tom okamžiku zaslechl zvuk. Byl téměř nezatelný, pohyboval se na hranici slyšitelnosti, ale nebylo o něm pochyb. Někdo čekal na střeše u padacích dveří a teď právě rukou přidržel útržek papíru, který šustil ve větru.

Jeho vlastní ruka nechala závoru závorou. Pomalu a velmi opatrně přešel po špinavé podlaze a letnými doteky ohmatával stěnu, dokud nenarazil na dveře. Ani tentokrát nic neriskoval, použil olejničku a nechal z jejího konce nehlučně sklouznout kapku oleje do závěsů.

Vzápětí byl na druhé straně. Krysa, bez zájmu hlídkující v chodbě, kudy protahoval pořádný průvan, málem leknutím vyletěla z kůže.

Na konci chodbičky byly další dveře a pak už procházel bludištěm zaprášených skladovacích místností, než dorazil ke schodišti. Odhadoval, že může být od padacích dveří vzdálený tak třicet metrů. Cestou nezahlédl jediná komínová dvířka. Střecha tedy bude rovná a přehledná.

Přidřep l na paty a vytáhl roličku s noži, jejíž sametová čerň

se zdála ještě tmavší kalužinkou v už tak dost temné místnosti. Vybral si pětku, kterou dost lidí nemělo rádo, ale když jste ji jednou dostali do ruky, stála za to.

Krátce nato se nad okraj střechy zvedla jeho hlava a za ní napřažená ruka, připravená švihnout sebou kupředu a zkombinovat několik různých sil do té jediné, která pak vymrští do noční temnoty několik dekagramů svištící oceli.

Vedle padacích dveří seděl Měřice s černým notesem v ruce. Těpicovy oči sklouzly k dřevěné spojovací látce, která byla vytažená na střechu a ležela rovnoběžně s jejím okrajem.

Věděl jistě, že nezpůsobil ani ten nejmenší šramot. Byl by přísahal, že profesor zaslechl, jak mu na záda dopadl Těpicův pohled.

Sařec zvedl holou hlavu.

„Děkuji vám, pane Těpici,“ prohlásil, „můžete pokračovat.“

Těpic cítil, jak ho pot na zádech studí. Zíral na lávku, pak na profesora a nakonec pohlédl na nůž ve své ruce.

„Ano, pane,“ řekl. Měl pocit, že to za těchto okolností tak nějak nestačí. Dodal tedy: „Děkuji vám, pane.“

Do smrti si bude pamatovat první noc ve společné ložnici. Byla tak dlouhá, aby se v ní vedle sebe uložilo všech osmáct hochů koleje Zmijí, a tak studená, že nahrazovala život v přírodě. Její návrhář musel celou dobu myslet na pohodlí, přesněji řečeno na to, jak se mu co nejdokonaleji vyhnout – nakonec se mu podařilo vytvořit místnost, kde bylo vždycky chladněji než venku.

„Myslel jsem, že budeme mít každý vlastní pokoj,“ řekl Těpic.

Pomošt, který si zabral v té obrovské lednici nejméně profukované místo, na něj kývl.

„Později,“ řekl. Potom se natáhl na své lůžko a bolestivě zamrkal. „Myslíš, že konce těch per přibrušují?“

Těpic mlčel. Nechtěl přiznat, že ta postel je mnohem poho-

dlnější než lůžko, na kterém spával doma. Jeho rodiče, protože byli urozeného rodu, brali jako samozřejmost, že jejich děti žijí v podmínkách, za kterých by se s vámi odmítaly bavit i mušky muchničky.

Natáhl se na tenké matraci a rozebral si události dne. Byl zapán jako vrah, no dobrá, tedy jako vrah-student, protože uběhlo víc než sedm hodin a oni mu zatím do ruky nepůjčili jediný nůž. Na druhé straně zítra je taky den.

Pomošt se k němu naklonil.

„Kde je Artur?“

Těpic se podíval na postel proti sobě. Přesně v jejím středu byl až dojemně malý uzlíček šatstva, ale ani stopa po jejich předpokládaném uživateli.

„Myslíš, že utekl?“ zeptal se a přeletěl očima okolní stíny.

„No, možný by to bylo,“ přikývl Pomošt. „To se stává často, víš. Maminčin mazlíček, poprvé sám z domova –“

Dveře na konci místnosti se otevřely a jimi pomalu pozpátku vcouval Artur, který za sebou táhl velkého a velmi neochotného kozla. Musel se zvířetem zápasit o každý krok, o který ho popotáhl uličkou mezi postelemi dál.

Chlapci několik minut beze slova přihlíželi. Artur nakonec kozla přivázal v nohách své postele, vyklopil uzlík šatstva na pokrývku, vybral si z hromádky několik černých svící, hrst bylin, provázek s několika zvířecími lebkami a kus křídý. Pak nakreslil kolem své postele dvojitý kruh, klekl na buclatá kolena a prostor mezi oběma linkami vyplnil tou nejodpornější směsicí okultních značek, jaké kdy Těpic viděl. Když byly k Arturově spokojenosti všechny, postavil do strategických bodů svíce a zapálil je. Prskaly a vydávaly zápach, který naznačoval, že by bylo lepší, kdyby slušný člověk raději nepátral po tom, z čeho jsou vyrobeny.

Chlapec pak z nepořádku na posteli vytáhl krátký nůž s rudou rukojetí a natáhl se ke kozlovi –

Do temene hlavy ho udeřil polštář.